

A Szent Szellem ajándékainak megnyilvánulásain kívül az egyetlen út, hogy Istentől üdvösséget, Szent Szellem keresztséget, gyógyulást vagy akár választ kapjunk imáinkra, a szívbeli hit. Azt azonban meg kell értenünk, hogy a Szent Szellem ajándékai csak akkor működnek, amikor a Szellem akarja, nem pedig a mi akaratunk vagy kívánságunk szerint. (1Korinthus 12,11) Így tehát, a szívünk hite az egyedüli eszköz arra, hogy elvehessük Istentől az áldásokat. A Jelenések 3,11-ben Jézus megjelent Jánosnak, és a következő üzenetet küldte a kisázsiai gyülekezeteknek: „...**tartsd meg [erősen] ami nálad van...**” Mai szóhasználatnál ezt így mondanánk: „Vigyázz arra, amid van”. Az Ige viszont azt mondja: „Tartsd erősen”. Jézus azért mondta ezt, mert Ő ismerte azt a szellemi erőt, ami felkel ellenünk, és azon igyekszik, hogy meglopjon és legyőzzön bennünket.

A hit hasonló a szeretethez: cselekedetek és szavak által nyilvánul meg! Így tehát, nincs hit megvallások nélkül, a megvallásaink viszont növelik a hitünket. A megvallás számos dolgot jelent egy hívő számára. Útmutatást ad és rögzít bizonyos határköveket az életünkben. Semmit sem lehet Istentől elfogadni igaz hit és helyes megvallások nélkül. Amikor ezt megértjük, akkor kezdünk előrehaladni Istennel.

A Kánaán földjére kiküldött tizenkét kém életük alapkövét fektette le a megvallásaival. Tíz közülük így beszéltek: „Számunkra ez lehetetlen.” Mivel úgy hitték lehetetlen, ezért az is volt. Izrael a többség jelentését fogadta el, következésképpen még negyven évig – egy egész generáción át – vándoroltak a pusztaságban. Józsué és Káleb viszont más jelentéssel tértek vissza. Ők abban hittek, hogy képesek elfoglalni az Ígéret földjét. Azt mondták: „...**Bátran felmehetünk, és elfoglalhatjuk azt a földet, mert kétség nélkül megbírunk azzal.**” (4 Mózés 13:30) Ez a jelentés volt az ő életük alapköve. Csak ők ketten éltek olyan sokáig, hogy bemehettek a Kánaán földjére.

Némelyek azt gondolják, hogy Isten egyes embereket jobban szeret másoknál. Ez nem igaz. Istennek nincsenek kedvencei vagy különösen kegyelt gyermekei. Mindannyiunkat egyformán szeret, és egyformán gondoskodik mindannyiunkról. Isten nem szerette jobban Józsuét és

Kálebet, mint Izrael többi gyermekét, mert Ő mindannyiukkal ugyanazt szeretete volna tenni, amit velük kettejükkel tett. Izrael minden gyermeke bemehetett volna Kánaán földjére, a helytelen hitükkel azonban, ami helytelen megvallást eredményezett, meghatározták a sorsukat. Pál Izrael esetét használta példaként, hogy figyelmeztessen minket, nehogy kudarcot valljunk Isten ígéreteinek elnyerésében hitetlenség miatt. (Zsidó 3:12) Pál azt mondja, Izrael fiai nem mehettek be az Ígéret földjére a hitetlenségük miatt. A hitük volt helytelen. Az egyik „hitetlenségnek” fordított görög szó a „meggyőzhetőség hiányát” is jelenti. Izrael gyermekei nem mehettek be az Ígéret földjére, mert nem lehetett meggyőzni őket afelől, hogy Isten Igéje szerint kell cselekedniük.

Kétféle hitetlenség létezik:

- Isten Igéjének hiányos ismeretéből fakadó hitetlenség: Vannak, akik azért kételkednek Isten Igéjében, mert nem ismerik. Ez a fajta hitetlenség az Isten Igéjének hiányos ismeretéből fakad, mert a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által. Eszerint, ha az emberek nem hallják és nem ismerik Isten Igéjét, nem lehet hitük. Számos üdvösséget nyert keresztény például pontosan ezért nem hisz az isteni fajta gyógyulásban. Soha nem hallották, mit tanít a Biblia a gyógyulásról. Nagyon fontos, hogy nyitott elmével fogadjuk Isten Igéjét. A legjobb gyógymód a hitetlenségre Isten Igéjének tanulmányozása.

- Ha valaki nem meggyőzhető: Izrael fiai tisztában voltak azzal, hogy előbb-útóbb elfoglalják az Ígéret földjét, mert Isten maga mondta, hogy nekik adta. De nem lehetett őket meggyőzni arról, hogy az Ő szava szerint cselekedjenek. Ugyanígy, a hívők sokasága ismeri Isten Igéjét, de nincs róla meggyőződve eléggé, hogy azt meg is kell cselekednie. Ez hitetlenség. Az ilyenfajta hitetlenségre az engedelmség a gyógymód.

Észrevetted-e, hogy a keresztények többsége őszinte, lelkiismeretes és becsületes, ugyanakkor mégis gyenge? Ez ellentmondásnak tűnhet, de nem az. Azért gyengék a keresztények, mert még soha nem merték megvallani, hogy kik ők Krisztusban. Mert tudhatjuk, hogy kik vagyunk Krisztusban, és hogy mink van Őbenne! Izrael fiai jól tudták, mire mondta Isten, hogy az övéké. Így szólt: **„Néktek adom azt a földet.”** Minden más, amit Isten előre megmondott, valóságba is jött. Izrael gyermekei látták Isten hűségét mindenben, amit megígért nekik, ebben az esetben viszont, amikor a föld elfoglalásáról volt szó, nem volt meggyőződésük az Ő szavát illetően, hogy a szerint is cselekedjenek. Hasonlóképpen, a mai keresztények többsége sem jár Isten Igéjének abban a világosságában, amely valójában hozzájuk tartozik. A legtöbben így imádkoznak: „Istenem, add meg ezt nekem”, vagy „Tedd meg ezt nekem”. Isten azonban semmit nem fog tenni értük mindaddig, amíg nem kezdenek el annak alapján cselekedni, amit már ismernek az Igéből. Milyest ezt megteszik, megkapják a választ.

Amikor tinédzserként ágyhoz kötött, súlyos beteg voltam, olyan sokat olvastam a Bibliát, hogy a családom azt hitte, megbolondulok. Láttam, hogy a Biblia Ó- és Újszövetségből áll, és azt is megállapítottam, hogy a Gyülekezeti korszakra vonatkozó utasítások az Újszövetségben találhatóak. Legfőképpen az apostoli leveleket olvastam, mert onnan tudtam meg, hogy ki vagyok Krisztusban, és hogy mit kaptam Őbenne. Ha az apostoli levelekben élünk, győzelemben fogunk élni. Pál számos dolgot felsorolt, amivel találkozhatunk a keresztény

utunk során, aztán végkövetkeztetésként ezt mondja: **„De mindezekben győzteseknél is többek vagyunk Őáltala, aki minket szeretett.”**

(Róma 8:37) Figyeld meg, Pál azt mondja, hogy megvan a lehetőségünk túljutni ezeken, mert győzteseknél is többek vagyunk.

Némelyik gyülekezet szinte megriad, amikor az elméről kezdek tanítani. A Bibliának azonban sok mondanivalója van az elméről. Az Ésaías 26:3 ezt mondja: **„Kinek ELMÉJE reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében...”**

Isten Igéje arra int minket, hogy Krisztus ÉRTELME legyen a miénk. A Filippi 4:8 pedig így szól:

„Továbbá atyámfiak, csak azokról GONDOLKODJATOK, amik igazak, amik kedvesek, amik jó híréek; ha van valami erény és ha van valami dicséret.”

Nagyon sok múlik azon, hogy az ember hogyan gondolkodik. Hiszem, hogy ezért maradnak olyan sokan betegek azután is, hogy az országban már mindenki imádkozott értük. Minden gyógyítósorban ott vannak, mégsem gyógyulnak meg soha. Azért képtelenek elvenni a gyógyulásukat, mert helytelenül gondolkodnak. Megfigyeltem az idők során, hogy sokaknál úgy tűnt, hogy segített rajtuk az, hogy imádkoztam értük. Néhányan még bizonyoságot is tettek, hogy fájdalmaik két-három napra elmúltak. Én azonban minden esetben tudtam, hogy a betegség vagy fájdalom vissza fog jönni rájuk, mert a hangjukból még kihallatszott a „jajgatás”. Egyszerűen addig ragaszkodtak a helytelen gondolkodásmódjukhoz, téves hitükhöz és rossz megvallásaikhoz, mígnem visszajött rájuk a betegség.

Valóban, sokkal könnyebb azt követni, amit az ember gondol a dolgokról, mint azt, amit Isten mond az adott helyzetről. Néha a világ legnehezebb dolgának számít rávenni az elménket, hogy hagyjon fel az emberi gondolatokkal, és kövesse azt, amit Isten mond. Isten Igéjén elmélkednünk, gondolkodnunk kell és hinnünk benne teljes szívünkből. Emlékszem: minden orvos és minden barátom azt mondta; nem lehet, hogy túléltem ezt a súlyos betegséget. De ahelyett, hogy rájuk hallgattam volna, úgy döntöttem, azt hiszem el, amit Isten Igéje mond arról, hogy Isten mit tett értünk Krisztusban. Igen, könnyebb lett volna arra hallgatnom, amit a barátaim, az orvosok, vagy a saját érzékeim mondtak. De én úgy határoztam, Isten Igéjén fogok megállni – és ennek köszönhetően ma ép és egészséges vagyok.

Annak, hogy keresztények ennyire megkötik magukat hit dolgában, az az oka, hogy még nem merték egyszerűen elhinni és megvallani, amit Isten mond róluk! Talán azért nem, mert még soha nem olvasták el Isten Igéjét, hogy megtudják, kik ők valójában? Vagy talán, mert túl sokat időztek a Biblia őstörténeti részében, az Ószövetségben, és nem figyeltek arra, hogy új szövetségünk van, és új teremtmények vagyunk Krisztusban; nem ismerték fel, hogy Isten szeret minket, és azt akarja, hogy mindenből a legjobbat kapjuk? Esetleg, mert annyira lefoglalták őket a világ apró dolgai – olyan dolgok, amik mindenestül haszontalanok, hiszen már minden kimondatott és bevégeztetett. Ha erős hitéletet szeretnénk felépíteni, el kell hinnünk és naponta meg kell vallanunk ki számunkra az Atya, mit tesz értünk Jézus most, az Atya jobbján, és milyen munkát végez a Szent Szellem bennünk. Így elérhetjük azt a szintet, ahol többé nem félünk a körülményektől, a betegségtől és semmi rossztól. Ehelyett félelem nélkül nézünk szembe az élettel – igazi győztesként, ismerve a Róma 8:37 igazságát: **„De mindezekben, győzteseknél is többek vagyunk...”**

Egy helytelen megvallás természetesen a vereség, a kudarc és a sátán fölényes győzelmének

a megvallása. Egyesek állandóan az ördöggel folytatott harcukról beszélnek, felmagasztalva az ördögöt ez által. Ha valaki arról beszél, hogyan tartja őt az ördög kötéseiben, hogyan hozza rá a betegséget, vagy hogyan fosztja meg a sikerektől, legyőzöttségről és vereségről tesz megvallást. Ha viszont a hívő, Isten áldásait vallja meg, és azt, amit Ő tett az életében, ezzel Istent dicsőíti meg. Élünk tehát győzedelmes életet a helyes megvallások által. Ha egyszer kimondta, hogy Isten meghallgatta az imámat, soha többet nem ismétlem meg. Nem érdekel, mit látok, mit érzek, vagy mit mondanak az érzéseim, kitartok a megvallásom mellett. Olyan makacsul ragaszkodom hozzá, mint egy bulldog, szemernyit sem engedek belőle. Merülj bele Isten Igéjébe és maradj ott. Tedd azt, amit Jézus mondott: ragaszkodj a megvallásodhoz, és harcold meg a hitnek szép harcát. Ne hagyd, hogy az ördög kimozdítson a szilárd helyzetedből.

Bizonyos dolgokért napokon, heteken, sőt hónapokon át kellett erősen megállnom hitben. Mindvégig egyetlen lépést sem tágítottam. Kitartottam, mert tudtam, Isten Meghallgatta az imámat és megkapom rá a választ. A keresztények közül kevesen értik meg, hogy megvallásaink fogságban tartanak minket, és hogy kizárólag a helyes megvallások tesznek szabaddá. Nemcsak a gondolataink, hanem a kimondott szavaink is erősítenek vagy gyengítenek bennünket. A szavaink vagy törbe csálnak, és rabságban tartanak, vagy szabaddá tesznek minket. Mások életére is erőteljesen hatnak a szavaink. Valójában a szánkat elhagyó megvallások uralják a bensőnket. Ha betegségről beszélünk, azért tesszük, mert hiszünk a betegségben. Ha gyengeségről és kudarcról beszélünk, ezért tesszük, mert a gyengeségben és a kudarcban hiszünk. Öntudatlanul is azt valljuk meg, amit hiszünk: „...**Mert a szívnek teljességéből szól a száj.**”

(Máté 13:34)

- *Kenneth E. Hagin* -